KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 10, No. 06 (2026) 10

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/KIJTS10n06m112026.02

UGC Approved by Transparent Peer Review

ARTICLES

திருவேங்கடத்தில் ஓர் உயிராக: குலசேகர ஆழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழியில் புனிதச் சூழலியலும் கைங்கரிய விருப்பமும்

To Be a Living Being in Tiruvenkatam: Sacred Ecology and the Desire for Service in Kulasekara Alvar's Perumal Tirumozhi

Geetha D.[1,*], Mohanraj P.[2] iD, Srinivasan V. C.[3] iD

[1] Assistant Professor and Head, Department of Tamil (UG), Vellalar College for Women, Thindal, Erode – 638012, Tamil Nadu, India

[2] Associate Professor, Department of Computer Science, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode – 638052, Tamil Nadu, India

[3] Administrative Officer, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode, Tamil Nadu, India

***Corresponding author:** Geetha D., pgeethaprabhu7@gmail.com

ORCID iD: Mohanraj P. https://orcid.org/0009-0002-7624-4442 · Srinivasan V. C. https://orcid.org/0009-0008-9926-7982

ARTICLE INFO

Article history
Received: 5 November 2026
Published: 15 November 2026

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Kulasekara Alvar
Perumal Tirumozhi
Tiruvenkatam
sacred ecology
non-human beings
kainkaryam
relational values

ABSTRACT

There is a significant difference between visiting a sacred site to worship the Lord and wishing to become a living being or a feature of the landscape of that site. The fourth tirumozhi of Kulasekara Alvar's Perumal Tirumozhi makes this difference the centre of its devotional language. This article examines the pasurams that long to dwell in Tiruvenkatam as a heron, a fish, a shenbagam tree, a tampakam tree, a mountain peak, a forest stream, a path and a step, using close textual reading, thematic classification and comparative ecological interpretation. The eleven pasurams of the fourth tirumozhi serve as primary data, and fifteen research articles published between 2023 and 2026 serve as secondary sources.

In the pasurams, renouncing human eminence, remaining fixed in one place and becoming an aid to the worship of others appear as interrelated desires. Yet these cannot be directly identified with a modern doctrine of species equality or an implemented programme of environmental protection. Nearness to God, attachment to the sacred site and kainkaryam (service) are the explicit aims of the songs. In particular, the pasuram that wishes to be a human servant holding a golden vessel shows that the human form is not entirely rejected. This desire, which extends from living beings to inanimate features of place, diminishes individual pride and shapes selfhood through relationship.

On this basis, the article defines the sacred ecology of the decad as 'participation in place oriented towards nearness to God'. This reading preserves the distinctiveness of Vaishnava bhakti while bringing out the literary relationship among non-human beings, water, mountain and the movement of worship. The text holds potential for contemporary environmental education; whether that potential leads to practical conservation must be tested through separate fieldwork.

© 2026 The Author(s) · CC BY 4.0 · OPEN ACCESS

How to cite this article: D., G., P., M., & V. C., S. (2026). திருவேங்கடத்தில் ஓர் உயிராக: குலசேகர ஆழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழியில் புனிதச் சூழலியலும் கைங்கரிய விருப்பமும். *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *10*(06), 15–29.
https://doi.org/10.63300/KIJTS10n06m112026.02
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

1. முன்னுரை

பக்தி இலக்கியத்தில் இயற்கை இடம்பெறும் எல்லா இடங்களையும் ஒரே வகையில் அணுக முடியாது. சில பாடல்களில் அது இறைவனது அழகிற்கு உவமையாகிறது; வேறு சிலவற்றில் திருத்தலத்தின் வளத்தை உணர்த்துகிறது. குலசேகர ஆழ்வாரின் திருவேங்கடப் பாசுரங்களில் இதனுடன் இன்னொரு இயக்கமும் நிகழ்கிறது. இயற்கையைப் பார்க்கும் பக்தன், தான் பார்க்கும் இடத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருக்க விரும்புகிறான். பார்வையாளனின் நிலை பங்கேற்பாளனின் நிலையாக மாறும் இந்தக் கவித்துவச் செயல்தான் இவ்வாய்வின் மையச் சிக்கல்.

பெருமாள் திருமொழியில் திருத்தலங்கள் வகிக்கும் பங்கைக் கவனப்படுத்தும் Ravisankar (2024) ஆய்வு, இடம் சார்ந்த வாசிப்பிற்கான அண்மைக்காலத் தமிழாய்வுப் பின்னணியை வழங்குகிறது. இக்கட்டுரை திருத்தலங்களைப் பட்டியலிடும் பணியைத் தொடராமல், ஒரே பதிகத்தில் உயிர்வடிவங்களும் நிலக்கூறுகளும் கைங்கரியத்துடன் எவ்வாறு இணைகின்றன என்பதை ஆராய்கிறது. இங்கே ‘புனிதம்’ என்பது இயற்கைக் கூறுகளின் மீது வெளியில் இருந்து ஒட்டப்படும் பொதுப் பெயராக எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. இறைவன், பக்தன், திருத்தலம், அத்திருத்தலத்தில் வாழ்வன ஆகியவற்றின் உறவில் உருவாகும் மதிப்பாக அது அணுகப்படுகிறது.

சமயம் இயற்கைக்கான மனித மதிப்பீடுகளை வடிவமைக்கிறது; எனினும் அந்தத் தாக்கம் ஒரே திசையில் அமைவதில்லை என்பதை Ives et al. (2024) விளக்குகின்றனர். இந்தக் கருத்து, பழைய பாடலில் இயற்கைச் சொற்கள் உள்ளன என்பதற்காக அதனை முழுமையான பாதுகாப்பு அறிக்கையாக மாற்றுவதைத் தவிர்க்க உதவுகிறது. குலசேகரரின் பாசுரத்தில் பக்தியின் நோக்கம் எது, சமகால வாசகர் அதிலிருந்து பெறக்கூடிய சுற்றுச்சூழல் பொருள் எது என்ற இரு கேள்விகளும் தனித்தனியாக விடையளிக்கப்பட வேண்டும்.

இவ்வாய்வு மூன்று கேள்விகளை முன்வைக்கிறது. குருகு, மீன், தாவரம் போன்ற வடிவங்களில் பிறக்க விரும்புவது மனித முன்னுரிமையை எவ்வளவு தளர்த்துகிறது? இயங்கும் உயிர்களிலிருந்து மலை, ஆறு, வழி, படி ஆகியவற்றிற்கு நகரும் விருப்பங்கள் திருத்தலப் பங்கேற்பை எவ்வாறு விரிவாக்குகின்றன? இவற்றை இணைக்கும் அடிப்படை கைங்கரியமா, இறைதரிசனமா, இடத்தை விட்டு அகலாமையா? இம்மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று மாற்றாக இருக்க வேண்டியதில்லை என்பதே ஆய்வின் தொடக்கக் கருத்து.

பாசுரத்தின் ‘யான்’ அழிவதில்லை; அதன் பெருமைக்கான அளவுகோல் மாறுகிறது. அரசுரிமை மற்றும் செல்வத்தின் இடத்தில் இறை அண்மையும் சேவையும் வருகின்றன. ஆகவே இவ்வாய்வு இயற்கை வருணனையை மட்டும் தேடாமல், விருப்பம், மறுப்பு, இருப்பு, இயக்கம் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் மொழியையும் பகுப்பாய்வு செய்கிறது.

2. அண்மைக்கால ஆய்வுகளும் ஆய்வு இடைவெளியும்

இக்கட்டுரையின் துணை ஆய்வுகள் மூன்று தொகுதிகளாகப் பயன்படுகின்றன. முதல் தொகுதி புனிதக் காடுகள் மற்றும் திருத்தலச் சூழல்களின் பாதுகாப்புச் சிறப்பைப் பற்றியது. இந்தியப் புனிதச் சோலைகளின் நிலையைத் தொகுக்கும் Warrier et al. (2023), சமய மதிப்புகளால் காக்கப்படும் தாவர வளங்களின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கின்றனர். கேரள ஆய்வுகளை மதிப்பிடும் Amritesh et al. (2025), புனிதச் சோலைகளை அவற்றின் சமூகப் பண்பாட்டு உறவுகளுடன் அணுகுவதற்கான பின்னணியை வழங்குகின்றனர். இவை குலசேகரரின் காலத்திற்கான நேரடி வரலாற்றுச் சான்றுகள் அல்ல; இடம், நம்பிக்கை, உயிர்வளம் ஆகியவற்றின் தொடர்பை ஆராய உதவும் ஒப்பீடுகள்.

இரண்டாவது தொகுதி உறவுசார் மதிப்புகளைப் பற்றியது. Pratson et al. (2023) இயற்கையுடனான உறவு குறித்த அனுபவ ஆய்வுகளில் கருத்தியல் தெளிவு தேவைப்படுவதை வலியுறுத்துகின்றனர். Post (2024), பயன்பாட்டு மதிப்பு மற்றும் உள்ளார்ந்த மதிப்பு என்ற இருமைக்குள் அடங்காத குடும்பம், ஆன்மிகம், இடப்பற்று சார்ந்த உறவுகளை விவாதிக்கிறார். இவ்வாய்வில் உறவுசார் மதிப்பு என்பது எல்லாவிதமான இயற்கை அன்பிற்கும் வழங்கப்படும் பெயர் அல்ல. குறிப்பிட்ட இறைவன் உறையும் குறிப்பிட்ட இடத்தில் தான் இருக்க வேண்டும் என்ற மாற்றீடு செய்ய முடியாத பற்று அதன் குறுகிய பொருள்.

மூன்றாவது தொகுதி சமய நம்பிக்கைக்கும் சுற்றுச்சூழல் செயலுக்கும் இடையேயான தொடர்பை மதிப்பிடுகிறது. Sabir et al. (2025) ஆய்வு, சமய உணர்வு இயற்கை சார்ந்த செயலாக மாறுவதில் சூழல் மற்றும் சமூகக் காரணிகள் முக்கியம் என்பதை உணர்த்துகிறது. Ponin et al. (2026) உரைவிளக்கம், சமூக அறிவியல் ஆய்வு, உளவியல் அணுகுமுறை ஆகியவை வெவ்வேறு வகையான ஆதாரங்களை வழங்குவதாகக் காட்டுகின்றனர். இக்கட்டுரை அவற்றில் உரைவிளக்கத் தளத்திற்குள் நிற்கிறது; பக்தர்களின் நடத்தை பற்றிய தரவு தன்னிடம் இருப்பதாகக் கூறுவதில்லை.

புனிதம் என்ற அடையாளம் உயர்ந்த உயிர்ப்பன்மையைத் தானாக உறுதிசெய்வதில்லை. Sullivan et al. (2024) மேற்கொண்ட ஒப்பீட்டுத் தொகுப்பாய்வில் புனிதக் காடுகளுக்கும் அருகிலுள்ள பிற காடுகளுக்கும் இடையே ஒத்த உயிர்ப்பன்மை அளவுகள் காணப்பட்டன. Sinthumule (2024) மதிப்பாய்வு, ஒப்பீட்டுத் தரவு இல்லாமையும் தாவரங்கள்மீது அதிக ஆய்வுக் கவனம் செலுத்தப்பட்டிருப்பதையும்

சுட்டுகிறது. எனவே இலக்கியத்தில் பறவை அல்லது மீன் இடம்பெறுவதிலிருந்து வரலாற்றுப் பாதுகாப்பின் வெற்றியை முடிவுசெய்ய முடியாது.

இந்த ஆய்வுத் தொகுப்புடன் பாசுரத்தை உரையாடச் செய்வதே இக்கட்டுரையின் பங்களிப்பு. மனிதரல்லாத வடிவங்களின் வரிசை, பொன்வட்டில் ஏந்தும் மனிதத் தொண்டு என்ற எதிர்ச்சான்று, வடிவத்தைத் திறந்துவிடும் 'ஏதேனும்' என்ற முடிவு ஆகியவற்றை ஒரே விளக்கத்திற்குள் இணைப்பதே இங்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஆய்வு இடைவெளி.

3. ஆய்வுமுறையும் பாசுரத் தரவுத்தொகுப்பும்

பெருமாள் திருமொழி 4.1–4.11 ஆகிய பதினொரு பாசுரங்களே முதன்மைத் தரவுத்தொகுப்பு. மதுரைத் திட்ட மின்னுரையின் தொடரெண்கள் 677–687 என்பதுடன் இவ்வெண்கள் ஒப்பிடப்பட்டன. நேரடி மேற்கோள்களில் சந்திச் சொற்கள் வாசிப்பிற்கு ஏற்றவாறு பிரிக்கப்படுகின்றன; பொருள் மாற்றப்படுவதில்லை. பாசுரத்திற்குள் வரும் உருவகம், கவிஞர் விரும்பும் வடிவம், பின்னணியில் இடம்பெறும் உயிர் ஆகியவை வேறுபடுத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக வண்டு காட்சிப் பின்னணியில் உள்ளது; பக்தன் தானே வண்டாக விரும்புகிறான் என்று இந்தப் பதிகம் கூறுவதில்லை.

ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் விரும்பப்படும் இருப்புநிலை, இடச்சுட்டு, செயல்வினை, நிராகரிக்கப்படும் பெருமை, இறைத் தொடர்பு ஆகியவை குறிக்கப்பட்டன.

அட்டவணை 1. மூலப்பாசுரங்களின் விளக்க வகைப்படுத்தல் (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.1–4.11).

பாசுரம்	விரும்பப்படும் நிலை	ஆய்விற்குரிய தொடர்பு
4.1	கோனேரியில் குருகு	நீரிடத்தில் வாழ்தல்; அடிமைத்திறம்
4.2	சுனையில் மீன்	வாழிடத்துடன் இணைந்த பிறப்பு
4.3	பொன்வட்டில் ஏந்தும் தொண்டன்	மனித வடிவிலான நேரடிக் கைங்கரியம்
4.4	செண்பகம்	நிலைத்திருத்தல்; திருவடித் தரிசனம்
4.5	தம்பகம்	எளிய நிலைத்த இருப்பு; உரைவேறுபாடு
4.6	பொற்குவடு	மலையின் பகுதியாக இருத்தல்
4.7	கானாறு	மலைச்சூழலில் பாய்தல்
4.8	நெறி	வழியாகக் கிடத்தல்
4.9	கோயில் படி	அடியார் இயக்கமும் தரிசனமும்

பாசுரம்	விரும்பப்படும் நிலை	ஆய்விற்குரிய தொடர்பு
4.10	ஏதேனும்	வடிவ நிபந்தனை தளர்தல்
4.11	பாடலைக் கற்கும் பக்தர்கள்	தனிவிருப்பத்தின் சமூகப் பகிர்வு

படம் 1. இயற்கையோடு கலக்கும் பக்தி: குலசேகர ஆழ்வாரின் திருவேங்கடப் பாசுரங்கள்

இப்பட விளக்கப்படம் குலசேகர ஆழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரங்களை பறவை, மீன், தாவரம், மலை, ஆறு, படி என இயற்கையின் ஒரு பகுதியாக மாற விரும்பும் பக்தன் வழியாக விளக்குகிறது. இது ஆளுமைச் செல்வத்தைவிட இறை அண்மையும் கைங்கரியமுமே மேலானது எனும் கருத்தை நிறுவுகிறது.

4. குருகும் மீனும் வாழிடத்திற்குள் நுழையும் பக்தன்

முதல் பாசுரத்தில் அரசியல் உயர்வோ மனித உடலின் சிறப்போ விருப்பத்தின் முடிவாக இல்லை. 'அடிமைத்திறம்' என்ற தொடர் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் வாழ்க்கையின் அளவுகோலாக அமைகிறது. அதன் தொடர்ச்சியில் வரும் 'கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே' என்ற விருப்பம், பறவையின் அழகை மட்டும் ரசிப்பதல்ல; அது வாழும் இடத்திற்குள் தன்னுடைய இருப்பை மாற்றிக்கொள்ளும் விருப்பம் (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.1). பாசுரத்தின் பறவை இனத்தைத் துல்லியமான அறிவியல் பெயருடன் அடையாளப்படுத்த இவ்வுரை மட்டும் போதாது. நீரிடத்துடன் தொடர்புடைய பறவையாக அதனை வாசிப்பதே இங்கு ஏற்றது.

மீன் பற்றிய அடுத்த பாசுரத்தில் வாழிடத் தொடர்பு மேலும் நெருக்கமாகிறது. சுனையை விட்டு நீங்காமல் வாழும் மீன் என்ற வாசிப்பு, இறை அண்மையிலிருந்து பிரியாமையை விளக்க உதவுகிறது. எனினும் குருகைவிட மீன் ஆன்மிக நிலையில் மேலானது என்ற ஏறுவரிசையை மூலப்பாடல் வெளிப்படையாக நிறுவுவதில்லை. இரண்டு பாடல்களும் தனித்த விருப்பங்களை முன்வைக்கின்றன. அவற்றை இடைவிடாத அண்மை நோக்கிய கவித்துவ முயற்சிகளாக இணைத்துப் படிக்கலாம்; கட்டாயமான உயிரியல் படிநிலைகளாக மாற்ற முடியாது.

‘தேனார்பூஞ் சோலைத் திருவேங்கடச் சுனையில் / மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேன் ஆவேனே’ என்ற அடிகளில் சோலை, சுனை, மீன் ஆகியவை ஒரே வாக்கிய வெளியில் கூடுகின்றன (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.2). மீன் தனியாகக் காட்சிப்படுத்தப்படவில்லை. அதன் இருப்பிடம், அதைச் சூழ்ந்த சோலை, அந்தப் பரப்பை அடையாளப்படுத்தும் திருவேங்கடம் ஆகியவை சேர்ந்து அதன் பக்திப் பொருளை உருவாக்குகின்றன. உயிரின் மதிப்பு அதன் அளவிலும் மனிதருக்கான பயனிலும் அமையாமல், உறையும் இடத்துடனான தொடர்பில் அமைகிறது என்பது இக்கட்டுரையின் விளக்கம்.

இதை மனிதரல்லாத உயிருக்கு முழுமையான தனிக்குரல் வழங்கப்படுவதாகக் கூற முடியாது. மீனின் ஆசை பேசப்படவில்லை; மீனாக இருக்க விரும்பும் மனிதப் பக்தனின் குரல்தான் பேசுகிறது. ஆயினும் அந்தக் குரல் தனது மனித வடிவத்தை இறை அண்மைக்கான கட்டாய நிபந்தனையாக வைத்துக்கொள்ள மறுக்கிறது. மனிதன் உயிர்களின் மேல் நிற்பவன் என்ற பெருமையைத் தளர்த்தும் கவித்துவ இடம் இதனால் திறக்கப்படுகிறது.

உறவுசார் மதிப்பின் அடிப்படையில் இதனைப் புரிந்துகொண்டால், வேறொரு அழகான சுனையில் பிறப்பது போதாது. ‘திருவேங்கடச் சுனை’ என்ற குறிப்பிட்ட இடமே முக்கியம். இடத்தின் மாற்றீடு செய்ய முடியாத தன்மை, பக்தனின் தன்னிலையோடு இணைகிறது (Pratson et al., 2023). பொதுவான இயற்கை நேசத்திற்கும் இந்தத் திருத்தலப் பற்றிற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை இது தெளிவாக்குகிறது.

படம் 2. குருகும் மீனும்: வாழிடத்திற்குள் நுழையும் பக்தன்

மனித உடலின் சிறப்பைக் கைவிட்டு, திருவேங்கடக் கோனேரியில் குருவாகவும் சுனையில் மீனுமாகப் பிறக்க விரும்பும் பக்தனின் நிலையை இப்பப்படம் காட்டுகிறது. உயிரின் மதிப்பு மனிதப் பயனில் அல்லாமல், இறைவனோடு தொடர்புடைய குறிப்பிட்ட வாழிடப் பற்றிலும் உறவுசார் மதிப்பிலும் அமைவதை இது விளக்குகிறது.

5. செண்பகமும் தம்பகமும் தாவர இருப்பின் மதிப்பு

நான்காம் பாசுரத்தில் செண்பகமாக நிற்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் முன்வைக்கப்படுகிறது. இங்கு ‘நிற்கும்’ என்ற வினை முக்கியமானது. பறவை பறக்கலாம்; மனிதன் சென்று திரும்பலாம்; தாவரம் குறிப்பிட்ட இடத்தில் வேரூன்றி நிற்கிறது. பக்தனின் விருப்பத்தைத் தாவரத்தின் நிலைத்த இருப்புடன் இணைக்கும் வாய்ப்பை இந்த வினை தருகிறது. அதேநேரம் பாடலில் வெளிப்படையாகக் கூறப்படுவது இறைவனது திருவடிகளைக் காணும் விருப்பமே; மரமாகி மலர் வழங்குவதே ஒரே நோக்கம் என்று கட்டுப்படுத்த முடியாது (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.4).

பாசுரத்தில் வண்டினங்கள் இசைபாடும் திருவேங்கடமும் செண்பகமாக நிற்கும் பக்தனும் ஒரே காட்சியில் உள்ளனர். மனித வழிபாட்டிற்கு அப்பாலும் ஒலி எழுப்பும் உயிர்கள் அங்கு இருக்கின்றன. வண்டின் ஒலியைப் ‘பண்’ என்று அழைப்பது மனித இசைச் சொல்லை உயிருலகிற்கு நீட்டிக்கிறது. இதனால் திருத்தலத்தின் கேட்பனுபவம் கோயிலின் மனிதக் குரல்களால் மட்டும் நிரம்பியதாகத் தோன்றுவதில்லை. வண்டின் உயிரியல் செயல் கவிதையில் வழிபாட்டு இசைக்கு அண்மையாகிறது. இதனை மகரந்தச் சேர்க்கை குறித்த அறிவியல் விளக்கமாக எடுத்துக்கொள்வதற்கு உரைச்சான்று இல்லை.

அடுத்த பாசுரத்தின் ‘தம்பகமாய் நிற்கும்’ என்ற தொடர் தாவர வாசிப்பைச் சிக்கலாக்குகிறது. ஒரு விளக்க மரபு இதனைப் புல், கோரை, செடி, கொடி சேர்ந்த புதராக எடுத்துரைக்கிறது (Thiruvonum, 2011). மற்றொரு இணைய உரைவிளக்கம் தூண் போன்ற மரத்தின் பயன் எதிர்பாராத இருப்பை வலியுறுத்துகிறது (tnkrishnan, 2023b). இவ்விரண்டையும் ஒரே தாவரவியல் அடையாளமாகச் சுருக்க முடியாது. ஆனால் அழகும் வெளிப்படையான பயன்பாடும் குறைந்த நிலையிலும் திருத்தலத்தில் இருப்பது விரும்பத்தக்கது என்ற வாசிப்பிற்கு இவை இடமளிக்கின்றன.

செண்பகத்தின் மணமோ மலரின் வழிபாட்டுப் பயன்பாடோ தம்பகத்திற்கு கட்டாயமாக இல்லை. இருந்தாலும் பக்தன் அதனைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். இதனால் பயன்படுகிற தாவரம் மட்டுமே மதிப்புடையது என்ற பொருளாதாரக் கணக்கீடு தளர்கிறது. ‘இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்’ என்ற மறுப்புடன் இந்த விருப்பம் இணைவதால், மரியாதைக்குரிய சமூக உயர்வைவிடத் திருத்தலச் சார்பு முன்னுரிமை பெறுகிறது (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.5). இது அனைத்து தாவரங்களுக்கும் சம உரிமை அறிவிக்கும் கருத்தாக இல்லாவிட்டாலும் பயன்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட மதிப்பை வாசிக்க உதவுகிறது.

Paul and Laskar (2026) கேரளப் புனிதச் சோலைகளில் உயிர்களுக்கும் முழுச் சூழலுக்கும் அளிக்கப்படும் மதிப்புகளை இணைத்து ஆராய்கின்றனர். அவர்களின் சமகாலக் களஆய்வை பழைய பதிகத்தின் வரலாற்று நிரூபணமாகப் பயன்படுத்தாமல், தனி மரத்தின் இருப்பும் முழுத் திருத்தலத்தின் புனிதமும் ஒன்றையொன்று எவ்வாறு பொருள்படுத்துகின்றன என்ற ஒப்பீட்டுக் கேள்விக்கு மட்டும் பயன்படுத்தலாம்.

படம் 3. செண்பகமும் தம்பகமும்: தாவர இருப்பின் மதிப்பு

இப்பட விளக்கப்படம் குலசேகர ஆழ்வாரின் செண்பக மரமாகவும் தம்பகத் தூணாகவும் திருவேங்கடத்தில் நிலைத்திருக்க விரும்பும் பக்தியை விளக்குகிறது.

சமூக உயர்வையும் பொருளாதாரப் பயனையும் துறந்து, இறைவனடி சேர அத்தாவரங்களின் பயன்பாடு குறைந்திருப்பினும் இருப்பே பேறு எனக் கருதும் உயர்நிலையை இது காட்டுகிறது.

6. மலைக்குவடும் கானாறும் உயிரை மீறும் இடப்பங்கேற்பு

ஆறாம் பாசுரத்தில் வரும் பொற்குவடு, உயிரினங்களின் பட்டியலை நிலவியல் கூறுகளுக்குத் திறக்கிறது. 'குவடு' என்பதை மலைச்சிகரமாக விளக்கும் உரை, இங்கு பொற்குடம் போன்ற வழிபாட்டுப் பாத்திரம் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதைத் தெளிவாக்குகிறது (tnkrishnan, 2023c). மலைக்குள் வாழ்வதிலிருந்து மலையின் ஒரு பகுதியாகவே இருப்பதற்கு விருப்பம் நகர்கிறது. இதனால் 'திருவேங்கடத்தில் ஓர் உயிராக' என்ற தலைப்பின் 'உயிர்' என்பது ஆய்வின் தொடக்கமாக மட்டுமே அமைகிறது; பதிகத்தின் இறுதிப் பரப்பு உயிரற்ற இடக்கூறுகளையும் உள்ளடக்குகிறது.

மலைக்குவடாக இருப்பது பொதுவாக நிலைத்தன்மையை உணர்த்தினாலும், ஆழ்வார் புவியியல் அழிவின்மையை அறிவிக்கிறார் என்று கூற இயலாது. கவிதையில் மலை நீண்டநாள் அருகிருப்பின் உருவகமாக வாசிக்கப்படுகிறது. வண்டின் இசை இங்கும் இடம்பெறுவதால் மலை முற்றிலும் உயிரற்ற வெற்றிடமாக வரையப்படுவதில்லை. ஒலிக்கும் உயிர்களையும் தாங்கும் நிலத்தையும் சேர்த்துச் சித்தரிக்கும் காட்சி உருவாகிறது (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.6). உயிர் மற்றும் நிலம் என்ற பிரிவுகள் பகுப்பாய்விற்கு உதவினாலும் பாசுர அனுபவத்தில் அவை ஒரே திருத்தலமாக இணைகின்றன.

ஏழாம் பாசுரம் இந்த நிலைத்தன்மைக்கு மாறுபட்ட இயக்கத்தை வழங்குகிறது. 'கானாறாய்ப் பாயும் கருத்துடையேன் ஆவேனே' என்பது ஒரே இடத்தில் அசையாமல் இருப்பதற்கான விருப்பமல்ல; மலையின் உள்ளே ஓடும் நீராக இருப்பதற்கான விருப்பம் (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.7). அரசனின் வெண்குடையின் கீழ் வீற்றிருக்கும் தனிப்பெருமைக்கு எதிராகப் பாயும் ஆற்றின் இருப்பு அமைக்கப்படுகிறது. உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் உடல், நிலத்தின் வழியே செல்லும் நீரோட்டமாகக் கற்பிக்கப்படுகிறது.

மலை, சோலை, சுனை, கானாறு ஆகிய சொற்கள் சேர்ந்து வாசிக்கப்படும் போது திருத்தலம் பல கூறுகள் கொண்ட பரப்பாகத் தெரிகிறது. எனினும் அவை அனைத்தும் ஒரே நீர்ப்பிடிப்பு அமைப்பின் துல்லியமான வரைபடம் என்று சொல்ல முடியாது. Bhagyanathan and Dhayanithy (2025) மலபார் புனிதச் சோலைகளுக்கும் நீரோடை வலையமைப்பிற்கும் உள்ள இடத்தொடர்பை ஆய்வு செய்கின்றனர். அவர்களின் முடிவுகள் இப்பாசுரத்தில் நீரும் சோலையும் இணைவதைக் கவனிக்க உதவுகின்றன; திருவேங்கடத்தின் பழைய நீரியல் நிலையைத் தனியாக நிரூபிப்பதில்லை.

இந்த வேறுபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டால் பதிகம் ஒரு முக்கியமான சிந்தனை வாய்ப்பை வழங்குகிறது. புனிதம் என்பது உயிருள்ள ஒன்றுக்குள் மட்டுமே

அடங்காமல், உயிர்கள் வாழும் இடத்தையும் நகரும் நீரையும் உள்ளடக்க முடியும். கைங்கரியத்தை மனித உடலின் செயல் மட்டுமே என்று வரையறுத்தால் இந்தப் பரப்பு மறைந்துவிடும். தாங்குதல், இணைத்தல், இடமளித்தல் ஆகியவற்றையும் பக்தி சார்ந்த இருப்பாக வாசிக்கும்போது மலையும் ஆறும் பொருள்பெறுகின்றன.

படம் 4. மலைக்குவடும் கானாறும்: உயிரை மீறும் இடப்பங்கேற்பு

குலசேகர ஆழ்வாரின் பாசுரப்படி, பக்தன் மலைக்குவடாக நிலைத்திருப்பதற்கும் கானாறாகப் பாய்ந்து ஓடுவதற்கும் விரும்புவதை இப்படம் விளக்குகிறது. புனிதம் உயிரினங்களை மட்டும் தாண்டி, மலையையும் நீரோடையையும் உள்ளடக்கிய முழுச் சூழலியல் வெளிப்பற்பைக் குறிக்கிறது என்பதை இது அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

7. பொன்வட்டில் நெறி படி கைங்கரியத்தின் வெவ்வேறு வடிவங்கள்

பதிகத்தின் மூன்றாம் பாசுரம் ஆய்வின் மைய எதிர்ச்சான்றாகும். 'பொன்வட்டில் பிடித்துடனே புகப்பெறுவேன் ஆவேனே' என்ற அடியில் பக்தன் பொன்வட்டிலாக மாறுவதாகக் கூறவில்லை. பாத்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு இறைவனுக்குப் பணிசெய்யும் ஒருவராக இருக்க விரும்புகிறான் (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.3). உரைவிளக்கமும் மனிதப் பிறப்பில் கைங்கரியம் செய்யும் வாய்ப்பை இங்கு ஏற்றுக்கொள்வதாகத் தெளிவுபடுத்துகிறது (tnkrishnan, 2023a). எனவே மனிதரல்லாத பிறப்புகளையே ஆழ்வார் உயர்ந்ததாகக் கருதுகிறார் என்ற பொதுமுடிவு பொருந்தாது.

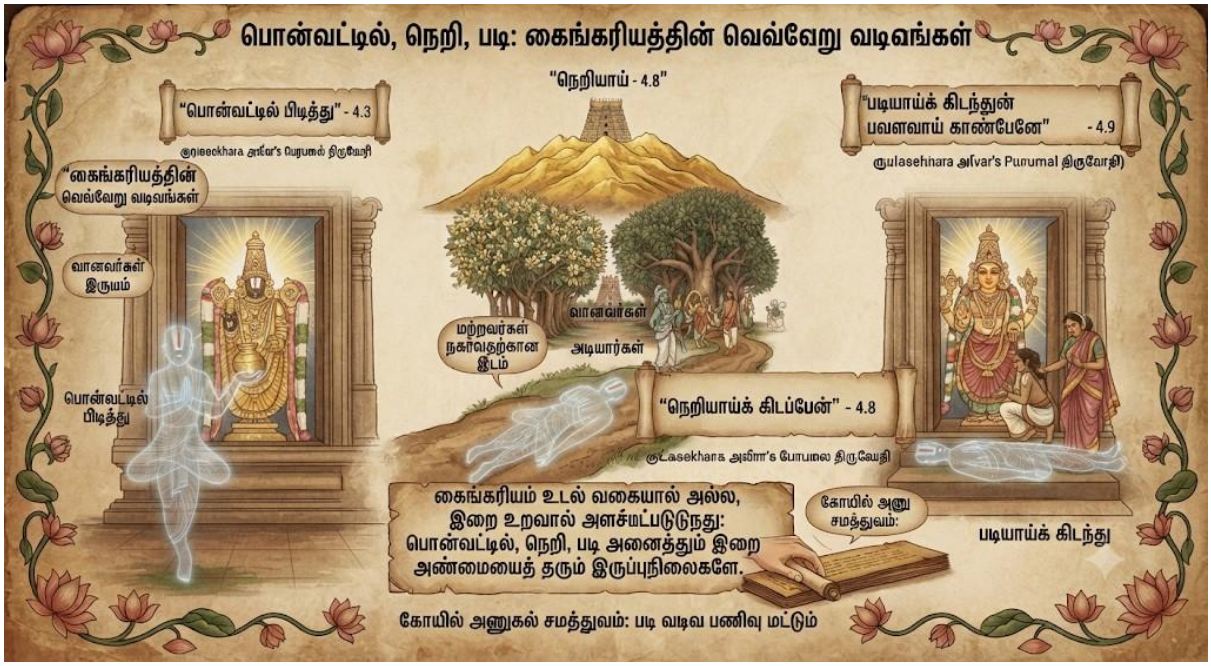
மறுக்கப்படுவது மனித உடல் என்ற ஒரே காரணமல்ல; இறைத் தொடர்பிலிருந்து விலக்கும் தன்னிறைவும் பெருமையும் ஆகும். ஏற்கப்படுவது மனிதரல்லாத வடிவம் என்ற ஒரே காரணமுமல்ல; இறை அண்மையைத் தரும் இருப்புநிலையே ஆகும்.

இவ்வாறு மனிதத் தொண்டன், பறவை, மரம், ஆறு ஆகியவற்றை இணைக்கும் பொதுத்தளம் உடல்வகை அல்ல, உறவுமுறை. கைங்கரியத்தைப் பொருளாதார வேலை அல்லது பொதுவான சமூகச் சேவை என்ற பொருளில் மட்டுமே மொழிபெயர்த்தால் அதன் இறைச்சார்பு குறுகிவிடும்.

எட்டாம் பாசுரத்தில் வழியாகக் கிடக்கும் விருப்பம் இடம்பெறுகிறது. 'நெறி' என்ற சொல்லை வழி என எடுத்துக்கொள்ளும் போது மற்றவர்கள் நகர்வதற்கான இடமாகத் தன்னை அமைத்துக்கொள்வது கவனத்திற்கு வருகிறது. இந்த இடச்சேவை, தன்னுடைய பயணத்தை விட மற்றவர்களின் பயணத்திற்கு இடமளிப்பதைக் குறிக்கும் வகையில் வாசிக்கப்படலாம். இருப்பினும் பாதை பராமரிப்பு அல்லது யாத்திரை நிர்வாகம் குறித்த செயல் திட்டம் இப்பாடலில் இல்லை; அது இருப்பை அர்ப்பணிக்கும் கவித்துவ விருப்பம் (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.8).

ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் இந்த உறவு இன்னும் வெளிப்படையாகிறது. கோயில் வாசலில் அடியார்களும் வானவர்களும் அரம்பையர்களும் இயங்கும் படியாகக் கிடப்பது விரும்பப்படுகிறது. 'படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே' என்பது பிறர் இயக்கத்தைத் தாங்குவதையும் தன்னுடைய தரிசன விருப்பத்தையும் ஒன்றிணைக்கிறது (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.9). தன்னைத் தாழ்த்துவதும் காண விரும்புவதும் இங்கே எதிர்மறைகள் அல்ல. சேவை, இடம், பார்வை ஆகியவை ஒரே வாக்கியத்தில் இணைகின்றன.

இது அனைத்து வரலாற்றுக் காலங்களிலும் கோயில் அணுகல் சமமாக இருந்தது என்பதற்கான சான்றல்ல. பாடலின் பக்திச் சமூகக் காட்சிக்கும் நடைமுறைச் சமூக வரலாற்றிற்கும் இடையில் ஆய்வு தேவை. இக்கட்டுரை படி என்ற வடிவத்தில் வெளிப்படும் பணிவை மட்டும் உறுதிப்படுத்துகிறது; அதன் அடிப்படையில் சமூகத் தடைகள் அனைத்தும் மறைந்தன என்று கூறுவதில்லை.

படம் 5. பொன்வட்டில், நெறி, படி: கைங்கரியத்தின் வெவ்வேறு வடிவங்கள்

இப்படம் பொன்வட்டில் ஏந்தித் தொண்டு செய்தல், நெறியாகக் கிடத்தல், கோயில் படியாகக் கிடந்து தரிசித்தல் போன்ற கைங்கரியத்தின் வடிவங்களை விளக்குகிறது. உடல் வகையைக் காட்டிலும் இறைவனுடனான உறவே முக்கியம் என்பதை இது காட்டுகிறது.

8. ஏதேனும் ஆவேனே வடிவத்தைத் திறந்துவிடும் விருப்பம்

பத்தாம் பாசுரத்தின் 'எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனும் ஆவேனே' என்ற முடிவு, முந்தைய வடிவங்களின் பட்டியலை நிறைவு செய்வதுடன் அதனைத் திறந்தும் விடுகிறது (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.10). குருகாகவோ மீனாகவோ செண்பகமாகவோ இருக்க வேண்டும் என்ற தனித்த விருப்பங்கள், எந்த வடிவமாக இருந்தாலும் அங்கே இருக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்திற்குள் அடங்குகின்றன. தன்னுடைய உருவத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரம் தளர்ந்தாலும் இடத்தைச் சாரும் விருப்பம் தளரவில்லை. இந்த இரண்டு இயக்கங்களையும் சேர்த்து வாசிக்க வேண்டும்.

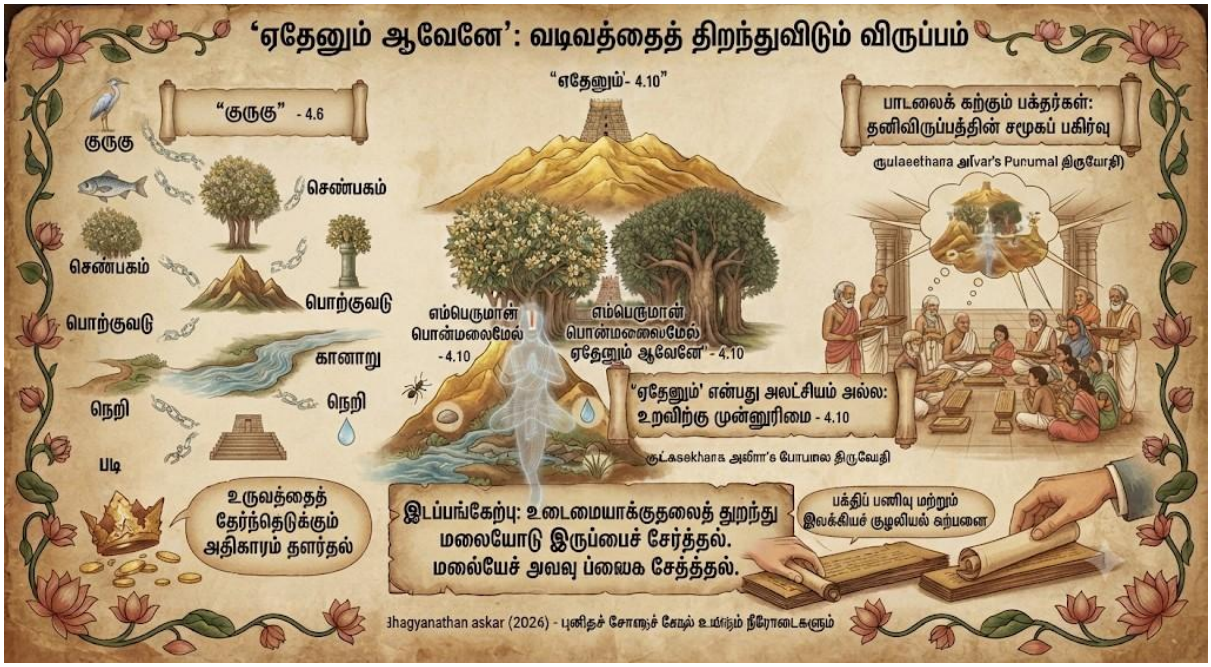
'ஏதேனும்' என்பது இங்கு அலட்சியத்தின் சொல் அல்ல. வடிவத்தைவிட உறவிற்கு முன்னுரிமை தரும் சொல். அழகான மரமாக இருப்பதற்கும் கவனிக்கப்படாத புதராக இருப்பதற்கும் இடையே இருந்த மதிப்பு வேறுபாடு, இம்முடிவில் குறைவடைகிறது. ஆயினும் உலகின் எந்த இடத்திலும் எந்தப் பொருளாகவும் இருக்கலாம் என்று பாடல் கூறுவதில்லை. 'எம்பெருமான் பொன்மலை' என்ற இடச்சுட்டு தொடர்ந்து நிபந்தனையாக உள்ளது. ஆகவே இதனை எல்லையற்ற உலகளாவிய சூழலியல் சமத்துவமாக மாற்றுவதைவிட, குறிப்பிட்ட இடத்தில் தன்னை விட்டுக்கொடுக்கும் பக்தியாக வாசிப்பதே துல்லியம்.

Post (2024) விவாதிக்கும் உறவுசார் மதிப்புகள், மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையே உணர்ச்சியும் அடையாளமும் ஆன்மிகமும் இணைவதைப் புரிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. அந்த அணுகுமுறையில், பக்தன் மலையைத் தனக்குச் சொந்தமாக்க விரும்புவதில்லை; மலையோடு தனது இருப்பைச் சேர்க்க விரும்புகிறான். உடைமையாக்குவதற்கும் சார்ந்திருப்பதற்கும் இடையிலான வேறுபாடு இப்பதிகத்தில் வலுப்பெறுகிறது. இதையே இக்கட்டுரை 'இடப்பங்கேற்பு' என்று குறிப்பிடுகிறது. இச்சொல் நவீன விளக்கக் கருவி; ஆழ்வார் பயன்படுத்திய மூலக் கலைச்சொல் அல்ல.

பதினோராம் பாசுரம் இந்தத் தனிப்பட்ட விருப்பத்தைப் பாடலைக் கற்கும் பக்தர்களின் வெளிக்குக் கொண்டுவருகிறது. முந்தைய பாடல்களின் 'யான்' என்ற குரல், பாடலை அறியும் பிறராலும் மீண்டும் உச்சரிக்கக்கூடியதாக மாறுகிறது (குலசேகர ஆழ்வார், n.d., பா. 4.11). இலக்கியத்தின் சமூகச் செயல் இங்கு இருக்கிறது. ஒருவரின் ஆசை பாடலாகப் பரவுகிறது; அதன் வழியே மற்றவர்கள் தங்கள் நிலையைச் சிந்திக்க முடியும். ஆனால் பாடலைப் பாராயணம் செய்வோர்

அனைவரும் ஒரே சூழலியல் உணர்வைப் பெறுவார்கள் என்று இதிலிருந்து முடிவுசெய்ய முடியாது.

எனவே ‘ஏதேனும்’ என்ற முடிவை இரண்டு நிலைகளில் புரிந்துகொள்ளலாம். பக்தித் தளத்தில் அது வடிவத் தேர்வைத் துறக்கும் பணிவு; இலக்கியச் சூழலியல் தளத்தில் மனித வடிவத்தை மட்டுமே மதிப்பின் மையமாக வைத்திராத கற்பனை. இரண்டாவது வாசிப்பு முதலாவதின் மீது அமைந்திருக்கிறது; அதனை மாற்றி நிற்கவில்லை.

படம் 6. ‘ஏதேனும் ஆவேனே’: வடிவத்தைத் திறந்துவிடும் விருப்பம்

இப்படம் பறவை, மரம், மலை, ஆறு என பல்வேறு வடிவங்களைத் துறந்து, திருவேங்கட மலையில் ‘ஏதேனும்’ ஒன்றாகக் கலந்துவிட விரும்பும் குலசேகர ஆழ்வாரின் சரணாகதி நிலையை விளக்குகிறது. இது வடிவத் தேர்வை விட இறை உறவிற்கே முன்னுரிமை அளிக்கும் பக்திப் பணிவையும், சமூகப் பங்கேற்பையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

9. சமகாலப் புனிதச் சூழலியல் ஆய்வுகளுடன் உரையாடல்

புனிதச் சோலைகள் பற்றிய சமகால ஆய்வுகள் நம்பிக்கையும் நிர்வாகமும் சமூக உறவுகளும் இணைந்திருக்கும்போது சூழல் பராமரிப்பு எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதை ஆராய்கின்றன. Rath et al. (2026) ஒடிசாவின் புனிதச் சோலைகளில் சமூக மதிப்புகள், வழக்கங்கள், மேலாண்மை ஆகியவற்றை இணைத்துப் பார்க்கின்றனர். Chanu and Terauchi (2026) மேகாலயச் சூழலில் மரபுவழி நிர்வாகமும் ஆன்மிக நம்பிக்கையும் வள மேலாண்மையில் வகிக்கும் பங்கை விவாதிக்கின்றனர். இந்த ஆய்வுகளில் புனிதம் வெறும் உணர்வு அல்ல; விதிகள் மற்றும் கூட்டுப் பொறுப்புகள் வழியாகச் செயல்படக்கூடிய சமூக உறவாக இருக்கிறது.

குலசேகரரின் பதிகத்தில் அத்தகைய நிர்வாக விதிகள் இல்லை. மரம் வெட்டத் தடை, மீன் பிடித்தலுக்கான ஒழுங்கு, நீர் பகிர்வு முறை போன்றவை இங்கு கூறப்படுவதில்லை. ஆகவே நவீன ஆய்வுகளின் நடைமுறை முடிவுகளைப் பழைய பாடலுக்குள் சேர்க்க முடியாது. ஒப்பீட்டின் பயன் வேறிடத்தில் உள்ளது: ஒரு இடத்தில் இருப்பது புனித உறவாக மதிக்கப்படும்போது அந்த இடத்தின் உயிர்களும் பொருட்களும் மனித விருப்பத்தின் வெளியில் தள்ளப்படாமல் கவனத்திற்கு வருகின்றன. அந்தக் கவனம் பாதுகாப்பு விதியாக மாறுவது அடுத்த கட்டம்.

Siddique and Hossain (2026) சுந்தரவனச் சூழலில் ஆன்மிக மரபுகளும் மனிதர்–இயற்கை உறவுகளும் மாறும் சமூகப் பொருளாதார நிலைகளால் மறுவடிவம் பெறுவதை ஆராய்கின்றனர். இதனால் பழைய புனித மரபு இன்று அப்படியே செயல்படும் என்ற முன்னெண்ணம் கேள்விக்குட்படுகிறது. திருவேங்கடப் பாசுரங்களின் இன்றைய பொருளையும் பாராயண மரபு, யாத்திரை அனுபவம், உள்ளூர் வாழ்வாதாரம், கோயில் நடைமுறை போன்றவற்றின் வழியே தனியாக ஆராய வேண்டியிருக்கும். இக்கட்டுரை அதற்கான முடிவுகளை முன்கூட்டியே வழங்குவதில்லை.

புனிதக் காடுகளின் பாதுகாப்புச் சாதனைகளையும் அவற்றின் குறைபாடுகளையும் ஒன்றாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். Sullivan et al. (2024) மற்றும் Sinthumule (2024) ஆகியோரின் ஆய்வுகள், ஒப்பீட்டுப் பகுதிகள், உயிரின வகைகள், ஆய்வு முறைகள் போன்றவை முடிவை மாற்றக்கூடும் என்பதை நினைவூட்டுகின்றன. ‘புனிதம் இருப்பதால் உயிர்ப்பன்மை அதிகம்’ என்ற நேரடியான சமன்பாடு ஆதாரமற்றதாகிவிடலாம். அதேபோல் ‘பாசுரத்தில் மீன் இருப்பதால் மீன்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன’ என்ற கூற்றும் இவ்வாய்வின் தரவால் நிரூபிக்கப்படுவதில்லை.

ஆனால் கவிதையின் தாக்கத்தை அளவீடு செய்ய இயலாததால் அதன் சிந்தனைப் பங்களிப்பு இல்லாமல் போவதில்லை. செல்வத்தை விட சுனையின் மீனாக இருப்பதை விரும்பும் குரல், மனித முன்னுரிமையை மறுபரிசீலனை செய்ய வைக்கிறது. அந்த மறுபரிசீலனையை நடைமுறைப் பொறுப்புடன் இணைக்க விரும்பினால் இலக்கிய வாசிப்புடன் களஆய்வும் சமூக உரையாடலும் தேவை. இதுவே உரையிலிருந்து செயலுக்குச் செல்லும் ஆதாரபூர்வமான பாதை.

படம் 7. சமகாலப் புனிதச் சூழலியல் ஆய்வுகளுடன் உரையாடல்: உரையிலிருந்து செயலுக்கு

புனிதச் சோலைகளின் நவீன நிர்வாக விதிகளையும் இலக்கியப் பதிகத்தின் ஆன்மிகக் கவனத்தையும் இப்படம் ஒப்பிடுகிறது. இலக்கிய வாசிப்பு மனித மையவாதத்தைத் தளர்த்தினாலும், சூழலியல் பாதுகாப்பை நடைமுறைச் சமூகப் பொறுப்புடனும் களஆய்வுடனும் இணைப்பதன் அவசியத்தை இது வலியுறுத்துகிறது.

10. விவாதம் மாற்று வாசிப்புகளும் ஆய்வின் வரம்புகளும்

இப்பதிகத்தை முற்றிலும் பக்தி சார்ந்ததாக மட்டுமே வாசிக்கலாம் என்ற மாற்று நிலைப்பாடு முக்கியமானது. இறைவனை அணுகுவதே நோக்கம் என்றால் பறவை, மீன், மரம் ஆகியவை அந்த நோக்கத்திற்கான கவித்துவக் கருவிகள் மட்டுமே என்று கூறலாம். இதற்கு எதிராக இக்கட்டுரை அவை தனித்த சூழலியல் அறிக்கைகள் என்று வாதிடவில்லை. ஆனால் இறை அண்மையைச் சொல்லும்போது கவிஞர் தேர்ந்தெடுக்கும் வடிவங்கள் அர்த்தமற்றவை அல்ல. ஒவ்வொரு வடிவமும் வாழிடம், நிலைத்திருப்பு, இயக்கம், பிறருக்கான இடம் ஆகிய வேறுபட்ட அனுபவங்களைத் தருகிறது. அந்த வேறுபாடுகளை விளக்குவதே சூழலியல் வாசிப்பின் நியாயம்.

மற்றொரு மாற்று வாசிப்பு இதனை மனித மைய மறுப்பாகக் காணலாம். மனித உடலின் கட்டாயம் தளர்கிறது என்பது உண்மை; ஆயினும் மனித விருப்பத்தின் குரல் தொடர்கிறது. பறவையோ மீனோ தன்னுடைய தேவையைத் தனியாகக் கூறவில்லை. மேலும் பொன்வட்டில் ஏந்தும் மனிதத் தொண்டு ஏற்கப்படுகிறது. எனவே முழுமையான மனித மைய நீக்கம் என்பதற்குப் பதிலாக மனிதப் பெருமையின் சார்பாக்கம் என்று கூறுவது பொருத்தமானது. மனிதராக இருப்பது சிறப்பிற்கான போதுமான நிபந்தனையல்ல; மனிதரல்லாத வடிவமாக இருப்பது இறை அண்மைக்கான தடையுமல்ல.

இங்கு இடச்சார்பு வலுவாக இருப்பதால் மற்ற இடங்களின் உயிர்கள் பற்றிய ஒழுக்கக் கேள்வி திறந்தே உள்ளது. திருவேங்கடத்திலுள்ள மரத்தை நேசிப்பது உலகின் எல்லா மரங்களையும் சமமாகப் பாதுகாக்கும் நிலைப்பாடாகத் தானாக மாறாது. இவ்விரிவாக்கத்தைச் சமகால வாசகர் உருவாக்கலாம்; அது மூலப்பாடலின் நேரடிக் கூற்று என்று பதிவு செய்யக்கூடாது. Amritesh et al. (2025) மற்றும் Warrier et al. (2023) வழங்கும் புனிதச் சோலைப் பின்னணி, உள்ளூர் உறவுகளை மதிப்பதற்குப் பயன்படுகிறது; அவற்றை எல்லாச் சூழல்களுக்கும் ஒரே மாதிரியாகப் பொருத்துவதற்கல்ல.

இந்த ஆய்வில் நான்கு வரம்புகள் உள்ளன. முதலாவது, ஒரு பதிகத்திற்குள் மட்டுமே ஆய்வு கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது, மின்னுரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டதால் முழுமையான பதிப்பியல் ஆய்வு செய்யப்படவில்லை. மூன்றாவது, 'தம்பகம்' போன்ற சொற்களின் அனைத்து உரைமரபுகளும் ஒப்பிடப்படவில்லை. நான்காவது, பக்தர்கள் அல்லது உள்ளூர் சமூகங்களிடமிருந்து களத்தரவு சேகரிக்கப்படவில்லை. இதனால் வரலாற்று உயிர்ப்பன்மை, சமகால யாத்திரை நடத்தை, பாதுகாப்புத் தாக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய முடிவுகள் வழங்கப்படுவதில்லை.

அடுத்தகட்ட ஆய்வு பழைய அச்சுப் பதிப்புகள் மற்றும் உரைகளை ஒப்பிடுவதிலிருந்து தொடங்கலாம். பின்னர் பாசுரத்தை அறிந்தவர்களும் அறியாதவர்களும் திருத்தலத்தின் மனிதரல்லாத உயிர்களை எவ்வாறு மதிப்பிடுகின்றனர் என்பதை ஒப்பிடலாம். சமய ஈடுபாட்டையும் செயலையும் தனித்தனியாக அளவிட வேண்டியதன் அவசியத்தை Sabir et al. (2025) உணர்த்துகின்றனர். உரைவாசிப்பையும் அனுபவத் தரவையும் இணைக்கும் முறையை Ponin et al. (2026) விவாதிக்கும் பல்முறை அணுகுமுறையுடன் தொடர்புபடுத்தலாம்.

படம் 8. மாற்று விளக்கங்களும் எல்லைகளும்: பெருமாள் திருமொழி ஆய்வு

இப்பட விளக்கப்படம் பக்திசார் விளக்கங்களையும் சூழலியல் வாசிப்புகளையும் ஒப்பிடுகிறது. இலக்கியத்திற்கும் நவீன சூழலியலுக்கும் இடையிலான இடைவெளி, வரலாற்றுப் பின்னணி, களஆய்வு மற்றும் நடைமுறைப் பயன்பாட்டின் பற்றாக்குறை போன்ற ஆய்வின் எல்லைகளை இது தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

11. ஆய்வு முடிவுகளும் முடிவுரையும்

பாசுரங்களின் நுண்ணிய வாசிப்பு முதலில் வெளிப்படுத்துவது, மனிதரல்லாத உயிர்களைப் பாராட்டுவது மட்டுமே இந்தப் பதிகத்தின் நோக்கம் அல்ல என்பதாகும். பக்தன் தன்னுடைய இருப்பைத் திருத்தலத்தின் உயிர்களிலும் இடக்கூறுகளிலும் பகிர்ந்து கற்பனை செய்கிறான். கோனேரியின் குருகும் சுனையின் மீனும் வாழிடச் சார்பை வலியுறுத்துகின்றன. செண்பகமும் தம்பகமும் நிலைத்திருப்பை முன்வைக்கின்றன. மலைக்குவடும் காட்டாறும் உயிரைத் தாண்டிய நிலவியல் பங்கேற்பைத் திறக்கின்றன. வழியும் படியும் பிறரது இயக்கத்திற்குத் தன்னை ஒப்படைக்கும் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இரண்டாவது முடிவு, கைங்கரியம் இந்த வேறுபட்ட வடிவங்களை இணைக்கும் கருத்தியல் நூலாக இருப்பதாகும். பொன்வட்டில் ஏந்தும் மனிதத் தொண்டனின் பாசுரம் இதனைச் சோதித்து உறுதிப்படுத்த உதவுகிறது. மனித வடிவம் முழுமையாக நிராகரிக்கப்படவில்லை; இறை உறவுக்கு உதவாத உயர்வே மறுக்கப்படுகிறது. அதேபோல் உயிரற்ற படியாக இருப்பதும் வெற்றிடமாகப் பொருளிழப்பது அல்ல; பிறரைத் தாங்கும் இடமாகவும் தரிசனத்திற்கு அண்மையான இருப்பாகவும் பொருள்பெறுகிறது. சேவை என்பது செய்யப்படும் செயலாக மட்டுமின்றி ஏற்கப்படும் நிலையுமாகிறது.

மூன்றாவது முடிவு, ‘ஏதேனும்’ என்ற முடிவுச் சொல் வடிவத் தேர்வைத் தளர்த்தினாலும் இடப்பற்றைத் தளர்த்தவில்லை என்பதாகும். இந்த வேறுபாடு இவ்வாய்வின் புனிதச் சூழலியல் விளக்கத்தை நிர்ணயிக்கிறது. மனிதன் இயற்கையைத் தன்னுடைய இலாபத்திற்காக மட்டும் பயன்படுத்தும் நிலைக்கு மாற்றாக, குறிப்பிட்ட புனித இடத்தில் தானும் சார்ந்திருக்க விரும்பும் உறவு இங்கே கற்பிக்கப்படுகிறது. அதனை ‘இறை அண்மையை நோக்கிய இடப்பங்கேற்பு’ என்று வரையறுப்பது பாடலின் பக்திச் சூழலையும் அதன் மனிதரல்லாத பரப்பையும் ஒன்றாகப் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது.

இக்கட்டுரையின் பங்களிப்பு மூலப்பாடலை நவீன அறிவியல் முன்னறிவிப்பாக அறிவிப்பதில் இல்லை. பாசுரத்தின் சொற்கள், வினைகள், மறுப்புகள், விருப்பங்கள் ஆகியவற்றின் தொடர்பில் சூழலியல் சிந்தனைக்கான இடத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதில்தான் உள்ளது. கவிதையில் வெளிப்படும் மதிப்புக்கும் நடைமுறையில் நடைபெறும் பாதுகாப்பிற்கும் இடையே ஆதார இடைவெளி இருப்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. களஆய்வு இல்லாத நிலையில் இக்கட்டுரையின் முடிவுகள் உரைசார் முடிவுகளாகவே வரையறுக்கப்படுகின்றன.

முடிவாக, குலசேகர ஆழ்வாரின் திருவேங்கடப் பதிகம் மனிதனின் உயர்வை அவன் வகிக்கும் பதவியால் அளப்பதற்குப் பதிலாக, அவன் எந்த உறவிற்குள் எவ்வாறு இருக்க விரும்புகிறான் என்பதன் வழியாக மறுபரிசீலனை செய்கிறது. பறவையாகவும் மீனாகவும் மரமாகவும் மலையின் பகுதியாகவும் இருக்க விரும்பும் குரல், பிற உயிர்களையும் இடங்களையும் பக்தியின் வெளியில் வைக்க மறுக்கிறது. இந்த மறுப்பே சமகாலச் சூழலியல் உரையாடலுக்கான அதன் முக்கியமான இலக்கியப் பங்களிப்பு. மனிதன் புனித நிலத்தை அணுகுவது மட்டுமல்ல; அந்த நிலத்திற்குள் தன்னைச் சிறிய பங்காக ஏற்றுக்கொள்வதும் பக்தியின் ஒரு வடிவமாகிறது.

12. மேற்கோள்கள்

Amritesh, A. R., Ramachandran, V. S., Ormsby, A. A., & Viswanathan, P. K. (2025). Sociocultural heritage of India: A review of studies of the sacred groves of Kerala. *Forests, Trees and Livelihoods, 34*(3), 187–206. https://doi.org/10.1080/14728028.2025.2461162

Bhagyanathan, A., & Dhayanithy, D. (2025). Sacred groves and riparian conservation: Nature-based solutions towards local climate adaptation in the Malabar Coast of India. *Landscape Research, 50*(4), 598–621. https://doi.org/10.1080/01426397.2025.2452439

Chanu, E. P., & Terauchi, D. (2026). The role of deep ecology and traditional governance in the sustainable management of sacred groves: Insights from commons theory. *Tropics, 35*(1), 15–25. https://doi.org/10.3759/tropics.MS25-07

Ives, C. D., Kidwell, J. H., Anderson, C. B., Arias-Arévalo, P., Gould, R. K., Kenter, J. O., & Murali, R. (2024). The role of religion in shaping the values of nature. *Ecology and Society, 29*(2), Article 10. https://doi.org/10.5751/ES-15004-290210

Paul, S. R., & Laskar, M. H. (2026). Synthesis of biocentric and ecocentric sacred ecology: Nature-nurture relation in Keralam's sacred groves. *Human Arenas, 9*(Suppl. 3), 2559–2575. https://doi.org/10.1007/s42087-026-00675-2

Ponin, V., Deenapanray, P. N. K., & Sonnex, C. (2026). From hermeneutic roots to neurocognitive reach: Charting the methodological landscape of religious environmentalism. *Religion Compass, 20*(4), Article e70068. https://doi.org/10.1111/rec3.70068

Post, K. M. (2024). Human–nature relational values—A semi-systematic literature review. *Sustainability and Climate Change, 17*(3), 181–199. https://doi.org/10.1089/scc.2024.0005

Pratson, D. F., Adams, N., & Gould, R. K. (2023). Relational values of nature in empirical research: A systematic review. *People and Nature, 5*(5), 1464–1479. https://doi.org/10.1002/pan3.10512

Rath, S., Mohanta, S. K., & Ormsby, A. A. (2026). Community values and management of sacred groves in Mayurbhanj, Odisha, India. *Earth Stewardship, 3*(2), Article e70046. https://doi.org/10.1002/eas2.70046

Ravisankar, C. (2024). குலசேகரஆழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழி பதிகத்திவ்யதேசங்கள் [Divya Desams in the hymns of Kulasekara Alvar's Perumal Thirumozhi]. *பாண்டியன் கோவில் கலைகள் தமிழ் ஆய்விதழ், 4*(1), 123–130. https://doi.org/10.5281/zenodo.10587857.

Sabir, G., Tennhardt, L. M., & Home, R. (2025). Heaven and earth: A systematic review of theories on the relationship between religion and environmental behaviour. *Discover Sustainability, 6*, Article 178. https://doi.org/10.1007/s43621-025-01005-2

Siddique, M. R. H., & Hossain, M. (2026). Spiritual ecologies in transition: Bonbibi and the reconfiguration of people–nature relations in the Bangladeshi Sundarbans. *People and Nature, 8*(8), 2866–2880. https://doi.org/10.1002/pan3.70380

Sinthumule, N. I. (2024). Sacred forests as repositories of local biodiversity in Africa: A systematic review. *Forest Science and Technology, 20*(4), 337–348. https://doi.org/10.1080/21580103.2024.2397522

Sullivan, M. K., Browne, L., Penagos Zuluaga, J. C., Liu, J., Surendra, A., & Estrada-Villegas, S. (2024). Sacred forest biodiversity conservation: A meta-analysis. *Conservation Science and Practice, 6*(1), Article e13055. https://doi.org/10.1111/csp2.13055

Warrier, K. C. S., Warrier, R. R., & Thangavel, V. (2023). Status of sacred groves in India: A review. *International Journal of Environment and Climate Change, 13*(8), 170–181. https://doi.org/10.9734/ijecc/2023/v13i81942

References

Amritesh, A. R., Ramachandran, V. S., Ormsby, A. A., & Viswanathan, P. K. (2025). Sociocultural heritage of India: A review of studies of the sacred groves of Kerala. Forests, Trees and Livelihoods, 34(3), 187–206. https://doi.org/10.1080/14728028.2025.2461162

Bhagyanathan, A., & Dhayanithy, D. (2025). Sacred groves and riparian conservation: Nature-based solutions towards local climate adaptation in the Malabar Coast of India. Landscape Research, 50(4), 598–621. https://doi.org/10.1080/01426397.2025.2452439

Chanu, E. P., & Terauchi, D. (2026). The role of deep ecology and traditional governance in the sustainable management of sacred groves: Insights from commons theory. Tropics, 35(1), 15–25. https://doi.org/10.3759/tropics.MS25-07

Ives, C. D., Kidwell, J. H., Anderson, C. B., Arias-Arévalo, P., Gould, R. K., Kenter, J. O., & Murali, R. (2024). The role of religion in shaping the values of nature. Ecology and Society, 29(2), Article 10. https://doi.org/10.5751/ES-15004-290210

Paul, S. R., & Laskar, M. H. (2026). Synthesis of biocentric and ecocentric sacred ecology: Nature-nurture relation in Keralam's sacred groves. Human Arenas, 9(Suppl. 3), 2559–2575. https://doi.org/10.1007/s42087-026-00675-2

Ponin, V., Deenapanray, P. N. K., & Sonnex, C. (2026). From hermeneutic roots to neurocognitive reach: Charting the methodological landscape of religious environmentalism. Religion Compass, 20(4), Article e70068. https://doi.org/10.1111/rec3.70068

Post, K. M. (2024). Human–nature relational values—A semi-systematic literature review. Sustainability and Climate Change, 17(3), 181–199. https://doi.org/10.1089/scc.2024.0005

Pratson, D. F., Adams, N., & Gould, R. K. (2023). Relational values of nature in empirical research: A systematic review. People and Nature, 5(5), 1464–1479. https://doi.org/10.1002/pan3.10512

Rath, S., Mohanta, S. K., & Ormsby, A. A. (2026). Community values and management of sacred groves in Mayurbhanj, Odisha, India. Earth Stewardship, 3(2), Article e70046. https://doi.org/10.1002/eas2.70046

Ravisankar, C. (2024). குலசேகரஆழ்வாரின் பெருமாள் திருமொழி பதிகத்திவ்யதேசங்கள் [Divya Desams in the hymns of Kulasekara Alvar's Perumal

Thirumozhi]. பாண்டியன் கோவில் கலைகள் தமிழ் ஆய்விதழ், 4(1), 123–130. https://doi.org/10.5281/zenodo.10587857.

Sabir, G., Tennhardt, L. M., & Home, R. (2025). Heaven and earth: A systematic review of theories on the relationship between religion and environmental behaviour. Discover Sustainability, 6, Article 178. https://doi.org/10.1007/s43621-025-01005-2

Siddique, M. R. H., & Hossain, M. (2026). Spiritual ecologies in transition: Bonbibi and the reconfiguration of people–nature relations in the Bangladeshi Sundarbans. People and Nature, 8(8), 2866–2880. https://doi.org/10.1002/pan3.70380

Sinthumule, N. I. (2024). Sacred forests as repositories of local biodiversity in Africa: A systematic review. Forest Science and Technology, 20(4), 337–348. https://doi.org/10.1080/21580103.2024.2397522

Sullivan, M. K., Browne, L., Penagos Zuluaga, J. C., Liu, J., Surendra, A., & Estrada-Villegas, S. (2024). Sacred forest biodiversity conservation: A meta-analysis. Conservation Science and Practice, 6(1), Article e13055. https://doi.org/10.1111/csp2.13055

Warrier, K. C. S., Warrier, R. R., & Thangavel, V. (2023). Status of sacred groves in India: A review. International Journal of Environment and Climate Change, 13(8), 170–181. https://doi.org/10.9734/ijecc/2023/v13i81942